

ŻYC EWANGELIA

UR. WNIEBOWZIĘCIA NMP, Łk 1,39-56 * 14.08.2022

(574)

W tym czasie Maryja wybrała się i poszła z pośpiechem w góry do pewnego miasta w pokoleniu Judy. Weszła do domu Zachariasza i pozdrowiła Elżbietę. Gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Maryi, poruszyło się dzieciątko w jej łonie, a Duch Święty nappełnił Elżbietę. Wydała ona okrzyk i powiedziała: „Błogosławiona jesteś między niewiastami i błogosławiony jest owoc Twojego łona. A skądże mi to, że Matka mojego Pana przychodzi do mnie? Oto, skoro głos Twego pozdrowienia zabrzmiał w moich uszach, poruszyło się z radości dzieciątko w moim łonie. Błogosławiona jesteś, któraś uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Ci od Pana”. Wtedy Maryja rzekła: Wielbi dusza moja Pana i raduje się duch mój w Bogu, Zbawcy moim. Bo wejrzał na uniżenie swojej Służebnicy. Oto bowiem odtąd błogosławić mnie będą wszystkie pokolenia. Gdyż wielkie rzeczy uczynił mi Wszechmocny. Święte jest imię Jego. A Jego miłosierdzie na pokolenia i pokolenia. Nad tymi, którzy się Go boją. Okazał moc swego ramienia, rozproszył pyszniących się zamysłami serc swoich. Strącił władców z tronu, a wywyższył pokornych. Głodnych nasycił dobrami, a bogatych z niczym odprawił. Ujął się za swoim sługą, Izraelem, pomny na swe miłosierdzie. Jak obiecał naszym ojcom, Abrahamowi i jego potomstwu na wieki.

Każdemu z nas Bóg pragnie "uczynić wielkie rzeczy". Wszyscy jesteśmy Jego wybraniami. Zostaliśmy wybrani do życia w Niebie. Możemy to odrzucić, ale Niebo na nas czeka. Zamknąć nam bramy Nieba jest ostatnią rzeczą, jaka mogłaby przyjąć Bogu do głowy. Kto jednak tworzy piekło tu na ziemi i ani myśli z tego zrezygnować, ten będzie miał piekło przez całą wieczność. "Tęsknotą gnani Boży Cyganie, bezdomni, ale szczęśliwi. Wieczność nam kroki odmierza. Nasze jest Niebo, Niebo ogromne, innego domu nie mamy" - głosi pewna piękna piosenka.

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Czy wiem, jakie są podstawy doktrynalne czci oddawanej Matce Bożej?

Do wykonania: Przeczytam, chociażby, jedną, książkę traktującą o Matce Bożej.

KALENDARZ LITURGICZNY

16.08 (wtorek) Wspomnienie św. Rocha

Św. Roch urodził się w Montpellier na południu Francji około połowy XIV wieku. Rozdawszy cały swój majątek ubogim, wybrał się jako pielgrzym do Rzymu. Po drodze, a potem w samym Wiecznym mieście, z poświęceniem pielęgnował dotkniętych epidemią. W drodze powrotnej został jako domniemany szpieg

wtrącony do więzienia, w którym zmarł. W ikonografii św. Roch przedstawiany jest jako młody pielgrzym lub żebrak w łachmanach, z psem liżącym mu rany albo biegnącym obok.

17.08 (środa) Wspomnienie św. Jacka, prezbitera

Jacek Odrowąż urodził się w Kamieniu na Śląsku pod koniec XII wieku. Po studiach w Paryżu i w Bolonii został kapłanem i kanonikiem krakowskim. Towarzysząc biskupowi Iwonowi do Rzymu, zetknął się ze św. Dominikiem i razem z bł. Czesławem przyjął od niego habit. Wróciwszy do Krakowa, założył tam pierwszy w Polsce klasztor dominikanów. Z Krakowa podejmował liczne wyprawy misyjne na Ruś, do Prus i na pogranicze Litwy. Wyniszczony pracą zmarł w Krakowie w dniu Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w roku 1257.

18.08 (czwartek) Wspomnienie bł. Sancji Szymkowiak, dziewicy

Siostra Sancja - Janina Szymkowiak, urodziła się 10 lipca 1910 roku w Możdżanowie. Z domu rodzinnego wyniosła silną wiarę, zasady moralne i gorącą miłość ojczyzny. W 1929 roku po ukończeniu gimnazjum w Ostrowie Wielkopolskim, studiowała romanistykę na Uniwersytecie Poznańskim. Od wczesnej młodości prowadziła głębokie życie religijne. Codziennie uczestniczyła we Mszy Św. I przyjmowała Komunię Św. Cechowała ją prawosć w postępowaniu, wierność przyjętym zobowiązaniom i miłość bliźniego. Odbyla pielgrzymkę do Lourdes, gdzie podjęła decyzję wstąpienia do klasztoru. W 1936 r. wstąpiła do Sióstr Serafitek w Poznaniu, gdzie z dużym poświęceniem oddała swe zdolności służbie Bożej w pracy wychowawczej. W czasie okupacji służyła jeńcom francuskim i angielskim jako tłumaczka. Ciężkie przeżycia, głód, zimno wyniszczyły jej słaby organizm i zachorowała na gruźlicę. Cierpienia związane z chorobą ofiarowała Bogu za grzeszników. Przed śmiercią powiedziała: "Umieram z miłości, a Miłość miłości niczego odmówić nie może". Umarła 29 sierpnia 1942 r. z nadzieją, a nawet pewnością, że nadal będzie pomagać innym. Grób jej znajduje się przy kościele św. Rocha w Poznaniu, przyciąga wielu wiernych, którzy proszą ją o wstawiennictwo u Boga. Siostra Sancja konsekwentnie i wytrwale realizowała raz obrany kierunek "oddania się Bogu na przepaść". Umiiała swoją codzienność, zwyczajność przeżywać z wielką miłością. Wyrazem tej miłości było heroiczne posłuszeństwo, ubóstwo, niezwykła pokora, dziecięce zaufanie do Boga i wrażliwość na potrzeby bliźnich. Beatyfikowana przez Ojca Świętego Jana Pawła II 18.08.2002 r. na Krakowskich Błoniach.

20.08 (sobota) Wspomnienie św. Barnarda, opata i doktora Kościoła

Urodził się w roku 1090 w burgundzkim rodzie, na zamku Fontaines pod Dijon we Francji. W wieku 22 lat wstąpił do surowego opactwa cystersów w Cîteaux wraz z trzydziestoma towarzyszami z młodych lat. W roku 1115 założył w Clairvaux opactwo, gdzie aż do śmierci sprawował funkcję opata. Święty był nie tylko niezwykle gorliwym opatem swej zakonnej rodziny ale także teologiem i mistykiem. Potrafił łączyć życie zakonne z mistyką. Był założycielem aż 30 fundacji zakonnych, a w tym także cysterskiej fundacji w Jędrzejowie. Jego myśl wpłynęła na życie Kościoła jego czasu. Bernard to jedna z największych postaci XII wieku. Nazywany był „wyrocznią Europy”. Był też obrońcą papieża Innocentego II. Położył kres schizmie Anakleta w Rzymie. Ogłosił II Krucjatę krzyżową z polecenia Eugeniusza III. Napisał regułę templariuszy i uzyskał u papieża jej zatwierdzenie. Dzięki niezwykłemu krasomówstwu nazywany został „doktorem miodopłynnym”. To jeden z największych piewów Matki Boskiej. Pozostawił sporą spuściznę tekstów teologicznych, homilii i modlitw ku czci Maryi. Zmarł w Clairvaux 20 sierpnia 1153 roku. Barnarda kanonizował papież Aleksander III w roku 1174.